

Politik, ekonom Tlustý: ZÁPADNÍ SVĚT SE ZBLÁZNIL! Chce vrátit lidstvo do 19.století bez elektřiny! Pole můžete obdělávat motykou a když budete mít koně nebo osla, jste vítězové!

- CZ24 News | 23. února 2022

ČESKO: Míra inflace se za poslední rok více jak zdvojnásobila a dosáhla tak míry za poslední léta nevídané. V inflaci se odráží mimo jiné i to, jak je naše ekonomika zdravá, a vidíme, že tak úplně zdravá není. A k tomu několik otázek: Vyléčí se naše ekonomika z covidu, nebo zůstane na JIPce? Přežije ideologické pokusy jako Green Deal? Máme dostatečně silné hospodářství, aby zvládlo bezprecedentní navýšení cen energií? Tím, kdo má zásadní vliv na hloubku našich peněženek, jsou především politici a jejich rozhodnutí. Otáčí současná vláda kormidlo správným směrem, nebo se naopak řítíme do černých hlubin? Nejen nad otázkou kondice české ekonomiky a stavem politiky se dnes budu zamýšlet s emeritním ministrem financí, bývalým poslancem za ODS, panem inženýrem Vlastimilem Tlustým.

Luděk: Vlastimile Tlustý, jsem moc rád, že jste přijal dnešní pozvání. Vítejte.

Vlastimil Tlustý: Já jsem moc rád, že mě toto odvážné médium pozvalo.

Luděk: Děkujeme. Na začátku zazněla stěžejní otázka, v jaké kondici je naše dnešní ekonomika? Jak to vidíte?

Vlastimil Tlustý: Pan prezident Klaus v jednom ze svých rozhovorů řekl, že situace je tak vážná, že máme říkat samé optimistické zprávy, a když tento rozhovor pokračoval, tak pak žádná nezazněla. Já bych zkusil něco podobného, takže teď tady říkám, milý posluchači, že se ze všech sil budu snažit toto černo upravovat na šedivo, budu líčit optimistické téma. Na vaši otázku optimistická odpověď: Všechno nasvědčuje tomu, že česká ekonomika stojí na prahu. Myslím, že za hlubokého komunismu bývával vtip, že společnost stála na pokraji propasti, a po 14. sjezdu KSČ udělala krok vpřed. A teď bych řekl, že v současné době zase stojíme na pokraji propasti, strašně záleží na tom, jestli politici najdou odvahu, sílu a schopnosti k tomu, udělat krok vpřed, nebo aspoň vybavit občana padáky, aby v tom, co nás čeká, byl pád utlumen. Všechno nasvědčuje velkým potížím.

Luděk: Státní dluh šplhá až ke hvězdám. Jak to může dopadnout, zřítí se to? Nebo, co se může stát?

Vlastimil Tlustý: V loňském roce dosáhly splátky úroků ze státního dluhu částky kolem 70 miliard. Rok předtím to bylo 40, a v letošním roce se očekává částka přes 100, 110, 115, 120. Já s jistotou nelibostí sleduji, jak naprostá většina občanů nad státním dluhem mává rukou, jak se tváří, že se nás to netýká, že to jsou jen čísla, a stejně se to nikdy platit nebude. Tak čísla, které jsem vám řekl, přinejmenším ukazují, že úroky z toho se platí. Takže vážení občané, možná to neexistuje, jak si myslíte, já vás nebudu děsit, že to existuje, fakt to existuje, ale vezměte na vědomí aspoň rostoucí splátky dluhu. A trajektorie těch 40, 70, 110 miliard by vám měla, vážení občané, říct, že někomu se na tato nová čísla musí sebrat. A to je další velká mýlka, protože mnoho lidí si myslí, že peníze se tisknou. Ano, to se tisknou, ale pozor, ne beztrestně, protože tištěním peněz roste inflace, neboli

rostou ceny.

Udělám velice jednoduché vysvětlení: Když si představíte, že peníze slouží k obchodu, k výměně zboží, tak peněz je právě tolik, aby se všechno zboží dalo těmito penězi obsloužit.

Když se tisknou peníze, aby stát zaplatil své dluhy, tak se vše zdraží, protože je v oběhu více peněz než zboží. A tak vzniká inflace.

Luděk: Ale také by měly sloužit k uchování hodnoty.

Vlastimil Tlustý: Ano, když dotisknete peníze, a nepřivede to zboží, tak se na to reaguje jediným způsobem: všechno se zdraží přiměřeně k dotištěným penězům. A to teď přesně prožíváme. A to má následek, který jste správně pojmenoval, tedy že peníze najednou přestávají plnit roli uchovatele hodnot a starých zásluh, protože když někdo něco v minulosti vydělal, a ušetřil to, tak má uschovanou zásobu, a najednou přijdou politici, natisknou peníze, těchto starých zásluh tyto lidi zbaví, a vyvolají to, co dneska vidíte. Já to vidím na každém kroku: lidé se rychle zbavují čísel na papíře, ne jenom hotových peněz, ale i peněz na účtech a různých cenných papírů.

Luděk: Nakupují zlato, nemovitosti.

Vlastimil Tlustý: Proto tam je neuvěřitelný růst cen nemovitostí, protože všichni tuší, že je zle, že peníze jsou znehodnocovány a že se tomu musí nějak bránit, nechtějí-li být ochuzeni, dokonce okradeni – a to je vlastně dnešní stav.

A tím se můžeme dostat k vaší původní otázce: Chce-li s tím současná vláda něco udělat, tak musí přestat hospodařit s obrovskými dluhy, protože obrovské dluhy jsou řešeny tištěním peněz. Jestli minulá vláda připravila nezodpovědně hospodaření státu s 380 miliardami, v takovém rozsahu byly dotištěny peníze a v takovém rozsahu byla k tomu přiměřená inflace, tak zodpovědná vláda, která říká, že se jí to nelíbí a že s tím chce něco udělat, musí být schopna ušetřit skoro celých 380 miliard, protože jediné když přestane s dluhovým hospodařením, když se vrátí k nule, tak se nebudou muset dotiskovat peníze.

A my posloucháme, jak chce vláda ušetřit 80 miliard, a různá další čísla, která jsou ale všechna vzdálena 380 miliardám. A na to jednoduchá odpověď: Když ušetří z 380 miliard jenom zlomek, tak inflaci sice sníží, ale pořád bude vysoká, a bude působit to, co inflaci působí.

Hrůzovlády, které tyto dluhy dělaly, měly jednoduchý, a pro velkou část veřejnosti přijatelný argument: „Vždyť to tak dělají všichni.“

Luděk: A teď se ještě zeptám na jednu věc: Všechno, co říkáte, platí za předpokladu, že se jedná o Českou, domácí inflaci. Ale není to náhodou tak, že inflace, kterou teď zažíváme, je z větší části importovaná z Německa, z Evropské unie? A koneckonců i Amerika má největší inflaci za poslední x desítek let.

Vlastimil Tlustý: Myslím, že včera jsem si někde přečetl, že ve Spojených státech amerických je to osm procent – to je strašidelné číslo. To je faktor, který u nás ničí politickou scénu, protože hrůzovlády, které nám tyto dluhy dělaly, to měly jednoduchý, a pro velkou část veřejnosti je přijatelným argumentem: „Vždyť to tak dělají všichni.“ Když Amerika a Brusel tisknou peníze, tak my taky tiskneme peníze.

Připomíná mi to, když jsem chodil do školy, a říkal mamince, že jsem dopadl v diktátu docela dobře, že mám jenom čtyřku, protože naprostá většina třídy má čtyřku, nebo pětku. A ona říkala: „To mi

nevyprávěj, čtyřka je čtyřka, a to je katastrofa, takové výpadky by sis neměl dovolovat. Takže já bych lidem, kteří věří, že je to v pořádku, když to dělá Amerika a Brusel, řekl: „Ale Amerika a Brusel nejsou celý svět.“ Myslím, že to je teď věc, která se bude stávat zřejmou, že ve světě jsou jiné veliké formace Čína, Indie, Rusko, Afrika, Latinská Amerika, a pokud tam nezešílí, a budeme dále šilet jenom my, takzvaný západní svět, tak nás může chlácholit, že tuto sebevraždu provádíme hromadně. Celý západní svět se zbláznil, a tímto způsobem se snaží zlikvidovat svou životní úroveň.

Toto se nedá vyřešit předstíráním toho, že se nic neděje. Vláda oznámila, že chce bojovat s inflací, což je výborný, a mnoho lidí tomu věří. Ale ušetří nedostatečnou částku, bude inflace, a lidi se budou správně ptát: „A co s tím děláte? Vždyť jste říkali, že to vadí, ale vaše opatření jsou nedostatečná. A to je, myslím, úplně dominantní slovo, jsou NEDOSTATEČNÁ. A přesně stejným příkladem jsou rostoucí ceny energií.“

Na utlumení důsledků covidové infekce byla z vynaložených státních peněz použita asi třetina. Druhá třetina padla na nákup voličů. A třetí posloužila ke zbohatnutí několika světových firem a jejich vlastníků mimo ČR.

Luděk: K těm se ještě dostaneme. Ještě se zeptám na jednu věc: Existuje přímá souvislost mezi mírou inflace a vrtulníkovým rozhazováním peněz během covidu?

Vlastimil Tlustý: To jsme teď zamířili do těžké disciplíny. Vyslovím hypotézu, kterou nemohu nějak dokázat, ale její odpůrci zase nemůžou dokázat, že se mýlím. Moje hypotéza zní: Stovky miliard takzvaně vynaložených na tlumení důsledku covidové infekce, byly ve skutečnosti použity na tři účely. Jedním z nich, jedna třetina, sto miliard, byla opravdu použita na opatření související s covidem, a o těch nemá význam polemizovat.

Luděk: Ty jsou smysluplné.

Vlastimil Tlustý: Možná by nějací odborníci řekli, že by to uměli dělat lépe, a já si dokonce myslím, že ano, že by to šlo lépe, ale v tom se nechci štourat. Třetina budiž, nějak jste si to udělali, já tedy myslím, že dost blbě, ale dobrá. Jenomže druhá třetina ze stovek miliard byla evidentně použita na nákup voličů. Minulá vláda pod hlavičkou boje s covidem rozhazovala stovky miliard jenom proto, že věřila, že její voliči to ocení, a přijdou volit je. Takže rozházeli stovky miliard, ale oni je volit nepřišli. A teď jsou rozházené miliardy, a naprostá většina lidí netuší, že to někdo bude muset zaplatit, že to byl úvěr, že je to zvýšení životní úrovně na splátky, a teď nezbyvá nic jiného, než to někde vzít. Takže to byl nákup voličů, a řekl bych – politický zločin. Nikdo se za to nedá zavřít.

Luděk: Ale platit to budeme všichni.

Vlastimil Tlustý: To by chtělo nějaký tribunál, kde by se zkoumalo, jak byly rozházeny stovky miliard, které se teď budou muset platit. Třetí věc, třetí účel vynaložených stovek miliard je nepochybně zbohatnutí několika málo světových firem, a několika málo jejich vlastníků. Mimochodem, něco podobného vidíme u cen energií. Myslím, že lidé netuší, že energie zdražují emisní povolenky, a emisní povolenky jsou cenné papíry, které nakoupili různí investoři, a mohly bychom říkat, že emisní povolenka je daň, že je spotřeba energie zatížena platbou, která má charakter daně. Tyto peníze nekončí v rozpočtu ani ČR, ani Bruselu, ale končí v rukou investorů, kteří si to nakoupili.

Mimochodem, to je také zločinný projekt, podle mého přesvědčení. A dokonce se divím, že se nenajdou na české politické scéně síly, které by to žalovaly u Ústavního soudu. Je to moje domněnka, ano. Nejsem ústavní právník, ale moje domněnka zní: Uvalili na lidi spotřební daň, jejíž výnosy nejsou určeny do státního rozpočtu.

Luděk: Je to hlavně nemorální.

Vlastimil Tlustý: Dokonce si myslím, že to je právně závadné, protože když se podíváme na Listinu práv a na ústavu, tak já vyslovuji pochybnost, jestli je vůbec možné zatížit spotřebu energií české občany tak, že to posíláme nějakým investorům ve světě? Oni si koupili cenné papíry a inkasují.

Vláda nedělá nic, aby snížila státní dluh

Luděk: Odpověď je velmi jednoduchá: Není. Ale k energiím se ještě dostaneme. Zpátky k té poslední třetině: Jestli tomu správně rozumím, tak jde o výdělek farmabyznysu?

Vlastimil Tlustý: Zneužití těžké situace k mimořádným ziskům. Nevím, jestli se to někdy dozvíme, ale dá se vytušit, kam gigantické peníze odplynuly, a pomohly – řeknu to vznešeně – k restrukturalizaci světového bohatství.

Luděk: A teď se vás jako bývalého ministra financí zeptám na jednu věc: Jaké by byly vaše první kroky, kdybyste byl v pozici pana Stanjury, současného ministra financí? Co by měly být první tři body, které by měl řešit?

Vlastimil Tlustý: Všimněte si, že oba dva páni prezidenti, jak současný prezident Miloš Zeman, tak bývalý prezident Václav Klaus, našli politickou sílu, a je potřeba před nimi smeknout, a ukázali, jaké jsou přiměřené varianty, co by teď vláda, a ministr financí, měli dělat, a jak by měli přemýšlet.

Pan prezident Václav Klaus řekl, že není čas, a není možné v pětičlenné koalici individuálně proškrtávat státní rozpočet. To mimochodem teď zrovna probíhá, a jsme zvědaví na výsledek, a proto jsou také tyto úspory tak malé, že je to velice složité, takřka nemožné. A on jim poradil: Když si s tím nevíte rady, a chcete ušetřit 380 miliard, tak všechny řádky státního rozpočtu zkraťte o stejné procento, a vůbec nezkoumejte, co je pěkné, a co nepěkné. Proti všemu bude křik. A řekněte: Vážení občané, je zle, jinak to udělat neumíme, takže škrtáme třeba 12 procent všech výdajů.

Luděk: Jednoduché, jasné řešení.

Vlastimil Tlustý: Hotovo. Nehledáme, komu přidáme, komu ubereme. Všem sebereme 12 procent, a máme poskládanou část toho, co musíme ušetřit. Velice nepopulární opatření, ale nepochybně funkční. Druhý pan prezident, Miloš Zeman, ve své politické odvaze došel ještě dál a řekl, že v zákoně o daních z příjmu je několik set výjimek, a tyto výjimky říkají, co se nezdaňuje, jaké příjmy se nezdaňují. A on řekl...

Luděk: Seškrtejme výjimky.

Vlastimil Tlustý: Řekl: Zrušit výjimky, to je hračka. A navíc tento zákon bude velice krátký. V podstatě: Prosekejme les, protože jenom v hustém lese se dá dobře schovat. A když škrtáme všechny výjimky, vynese nám to, myslím, že řekl, přes 300 miliard. Takže vidíte, jeden pan prezident navrhla plošné úspory, a druhý pan prezident plošné proškrtání výjimek. A proč je to od pana prezidenta Zemana odvážné? Jednou z nejsilnějších, ve které se skrývá nejvíce miliard výjimek, je takzvaná odpočitatelná položka, nebo se tomu také říká bonus poplatníka. Jsou to prostě peníze, které nejsou vůbec zdaňovány, a teprve nad tuto položku se zdaňuje, což je mimochodem prvek, který do zákona o dani z příjmu, byť je tam jedna jediná sazba, fakticky zavádí progresi, protože čím jste blíž k odpočitatelné položce, tím menší máte příjmy, a tím menší efektivní zdanění máte, protože teprve peníze nad tím jsou zdaňovány.

Takže když si zpětně vypočítáte, jaká procenta lidé platí, tak ti s nízkými příjmy platí méně, zřetelně méně, než je tato diskutovaná sazba. Proč je to odvážné? Odvážné je to proto, že bývalý vlivný

sociální demokrat, nebo dokonce praotec sociální demokracie, levicové politické strany radí, že se má odstranit progrese. Přitom od levicových stran přece jenom vždycky slyšíte, že se má posílit, že bohatí mají procentuálně platit ještě více, a teď najednou levicový politik říká: Škrtneme to! A já zírám.

Ale proč vám to všechno říkám. Já bych od vlády čekal, že zasedne a řekne: Jeden prezident rád toto, druhý tamto, a je to úplně špatně. Neuděláme ani jedno. My víme jak na to, a uděláme to takto. Ale co se děje? Neděje se nic.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Pokud vláda letos neušetří 380 miliard, bude inflace, tedy zdražování, pokračovat

Luděk: Vláda mlčí.

Vlastimil Tlustý: Neděje se nic. Dokonce neřeknou, že se prezidenti pletou.

Luděk: Ano, zapomněli úplně mluvit.

Vlastimil Tlustý: Ale v situaci, ve které jsme – vrátím se k tomu, co jsem řekl: Jestli neušetří zřetelnou částku typu 350 miliard, tak inflace bude pokračovat, a to se jim vrátí jako bumerang.

Luděk: Teď se zeptám a trochu odlehčuji: Před časem současný ministr financí oznámil, že bude ministerstvo řídit přes videohovory. Dá se ministerstvo řídit přes videocall? Je to reálné?

Vlastimil Tlustý: Ani bych si nevšímal, jestli to jde. Ministerská porada přes obrazovku je možná. Ale protože jsem tyto porady sám prožíval, tak psychologicky a symbolicky je živý člověk, který autenticky reaguje, autoritou, ale na obrazovce už takovou autoritou není. Navíc mám zkušenost, že mluvit do záznamníku, nebo do jakéhokoli takového přenosového stroje, je trochu omezující, svazuje vás to. Jestli to takhle mužů říct, tak je to blbý nápad.

Současná evropská energetická politika je likvidační, protože chceme jednotný trh, ale nemáme jednotné příjmy

Luděk: Děkuju. Zmiňovali jsme energie, ty letí nahoru opravdu závratným způsobem. Je problém ještě někde jinde, než v emisních povolenkách? Česká republika patří k jednomu z velkých vývozců elektroenergie, kde reálný náklad na výrobu energie je mnohem, mnohem nižší, než to, za kolik ji pak nakupujeme v Německu na burze. Můžeme z toho vyskočit? Můžeme z toho odejít?

Vlastimil Tlustý: Neumím vám odpovědět na otázku, jak těžké je z toho odejít, ale měli bychom pojmenovat, z čeho odejít. Tento problém se jmenuje „jednotný energetický trh“. Ve chvíli, kdy jsme přistoupili na jednotný energetický trh, a přitom tady nemáme jednotnou životní úroveň, tak je to

problém. Prostě růst cen energií pro německou domácnost relativně představuje něco ještě snesitelného, ale pro českou domácnost, pro některé domácnosti, je to vražedné. Naše příjmy neodpovídají tomu, aby mohly energie stát třikrát tolik.

Pro paní Novákovou z Jedomělic to je konec její existence, ona nedokáže najít alternativní způsob, jak existovat. Prostě má penzi, nějaké výdaje, a teď jí přijde účet třikrát vyšší. To je konec. A to evidentně ti – teď hledám nějaké slovo, kdysi jsem začal používat „Bruseli“ – tedy v Bruseli to nějak nedocenili, že takové společnosti existují, a zcela evidentně úplně kašlou na to, že na jihu Evropy se energetická situace dá řešit větrníkem, solárními panely se běžně v zimě netopí, ale pro nás tady, s chladnou zimou, a zřetelně nižšími příjmy než v Německu, je současná evropská energetická politika likvidační. Likvidační proto, že chceme mít jednotný trh, ale nemáme jednotné příjmy. Takže řešení je jediné, když nemáme jednotné příjmy, tak my nesmíme přistoupit na jednotný trh, protože nejsme schopni platit ceny za energie.

Jediné řešení růstu cen energií je odejít z jednotného energetického trhu, tedy přestat prodávat elektřinu na burze v Německu, a násobně draž ji nakupovat zpět

Luděk: My jsme na ně v minulosti přistoupili.

Vlastimil Tlustý: Musíme z toho ven. A já usuzuji, že to jde. Polsko s Maďarskem nám předvádí, že to jde, že se dá říct: „Děkujeme, nejde to. My to nemůžeme uplatnit, a žádný příspěvek na bydlení to nemůže vyřešit.“ A tam je opět slovo „nedostatečné“. Vláda chce posílit příspěvek na bydlení o tři miliardy, a když uděláte první odhad, kolik z nové ceny energie reprezentují, a pokud by se to domácnostem opravdu alespoň část mělo kompenzovat, tak se dostanete k číslu desítky miliard. To znamená, že jakmile řeknou, že to budou řešit příspěvkem na bydlení, a hlavně uvedou číslo tři miliardy, tak je jasné, že to nejsou schopni řešit, a jenom čekají, až lidem dojde, že toto je řešení. A teď je pošlou na úřady, a tam se to lidé dozví.

Jeden můj známý na Facebooku napsal, že si tam byl požádat o nějaký příspěvek a že u něj reprezentuje zvýšený účet nových energií, myslím 30 nebo 40 tisíc. A píše, že mu nabídli tři tisíce, a on jim říká: „Tak s tím se běžte vycpat.“ A to teď všichni prožijí. Všichni teď zjistí, že to, co vláda označuje za řešení, žádné řešení není, a že řešení ve skutečnosti našli Poláci a Maďaři. My máme bohužel vládu, které se v Bruseli líbí, a dokonce věří tomu, že jednotný trh je nějaký blaho, a tak se ho nechtějí vzdát. Takže holt budeme muset chvíli počkat, než veřejnost absolvuje vlastní zkušenost a než začnou vládě dávat najevo, že takhle to dál nepůjde.

Luděk: Pokud mě paměť neklame, tak jedno z posledních rozhodnutí proklínané Babišovy vlády bylo, že zruší DPH na energie, a plošně tím alespoň nějakým způsobem sníží cenu. Současná vláda přišla s řešením, že to není dobré řešení, a že budou řešit adresnou pomoc. Jestli správně poslouchám, tak adresná pomoc v řádech drobných neřeší celek, a ve finále možná i náklady na obsluhu této adresné pomoci budou vyšší než samotná pomoc.

Vlastimil Tlustý: Za prvé k Babišově vládě je třeba říct, že ona proti této rodící se katastrofě nic neudělala, a že dokonce pan premiér Babiš, a to by mělo být neustále připomínáno, odsouhlasil takzvaný Green Deal, což je mimochodem další zhoršování této situace, je to uvalování dalších spotřebních daní na energie. Takže oni se této katastrofě nepostavili, nic neudělali, a možná ve chvíli, kdy jim začalo docházet, že je zle, tak přišli s nápadem na DPH. Ale to není řešení, které míří na podstatu problému.

Podstata problému jsou německé ceny v Čechách, a to nepřichází v úvahu. A chce-li to někdo řešit, musí zamířit na podstatu, kde to vzniká, to znamená, že musí říct, že německé ceny v Čechách

nemůžeme mít, a proto opouštíme jednotný trh – a proto si budeme řešit elektřinu a plyn jinak, než na jednotném trhu. To je jediné správné řešení. Hledat řešení ve snížení DPH by také trochu pomohlo, ale nemíří to na podstatu problému. Když už to bylo diskutováno, a když už vláda není ochotná zamiřit na podstatu problému, na bod jedna, tedy opustit jednotný trh, tak bych čekal, že diskusi o snížené DPH povede zodpovědněji, protože by to trochu pomohlo.

Luděk: Ale není to řešení.

Vlastimil Tlustý: Nejlepší řešení je opustit jednotný trh. Druhé řešení je snížit DPH. Ted' jsem někde zaznamenal, jak v českém pohraničí bědují čeští provozovatelé benzinových pump a jiných obchodů, a jak se všichni hrnou za nákupy do Polska. Vysvětlení je jednoduché, tam DPH snížili, a díky tomu tam benzín stojí méně. Takže já bych snížení DPH úplně nezavrhoval, přemýšlel bych o tom.

Vy jste se mě ptal, co bych dělal, kdybych byl ministrem financí: Na prvním místě bych zkoumal, jak se dá vystoupit z jednotného trhu. Třeba to nějaký čas trvá, tak než by se to prosadilo, bych zvolil cestu snížené DPH, a kdybychom opustili jednotný trh, tak by se DPH mohla opět vrátit. Ted' mě napadá, že to je další děs současné vlády: Ona přece oznámila, že řešení energetické krize vidí ve vybudování atomových elektráren, a já to vítám, vybudování atomových elektráren je správné řešení. Mimochodem včera jsem četl, že Francie vybuduje šest nových elektráren, takže když Francie buduje elektrárny, tak výborně, my je taky můžeme budovat. Ale odhadnete, jak dlouho bude trvat, než to bude postaveno? Je to věc na 7, 10, 15 let?

Luděk: Patnáct až dvacet.

Vlastimil Tlustý: Jinými slovy, pro dnešní energetickou krizi je záměr vybudovat atomové elektrárny výborný, ale deset let nepomůže.

Česká ekonomika, kvůli špatné hospodářské politice minulé vlády, se řítí do propasti. A nová vláda nic nedělá.

Luděk: A mít deset let snížené DPH na energie také není řešením. Ekonomika je vždycky více spjata s politikou, protože politika zcela jednoznačně ovlivňuje veřejné finance. Zeptám se na jednoduchou otázku: Líbí se vám nová vláda a její kroky? Jaká by byla jednoduchá odpověď?

Vlastimil Tlustý: Bojím se. Bojím se toho, jaká vytváří očekávání, a jak k tomu nic přiměřeného nedělá. Česká ekonomika, díky špatné hospodářské politice minulé vlády, která ji založila, když použiju příměr, tak vlak české ekonomiky je na kolejích vedoucích do propasti.

Luděk: Je to spíš horská dráha, než vlak.

Vlastimil Tlustý: To jí nelze odpárat. Prostě Babišova vláda tyto problémy založila, a když s tím nová vláda není spokojena, což je správně, tak musí něco přiměřeného udělat. Ale já se bojím, protože to nevidím.

Luděk: Trošku to vypadá, že se vláda promlčí někam dál, než by...

Vlastimil Tlustý: Ale vlak jede docela rychle.

Dříve v politice probíhal argumentační boj o témata, myšlenky. Nyní vládnou průměrní a podprůměrní, kteří, když nemají argumenty, umí jen někoho

mediálně zničit.

Luděk: Velmi rychle. Když se podíváme zpět, v čem se politika obecně změnila. Co je odlišné od porevolučních dob, když to srovnáte s dneškem?

Vlastimil Tlustý: Na počátku 90. let byla ekonomika soutěží nápadů. Řeknu příklad: Bylo jasné, že české zemědělství nebude produkovat tolik mléka, nebude ho sušit, nebude ho vyvážet do Afriky a do jiných zemí, protože některé země to nebyly schopny zaplatit, a bylo jasné, že výroba mléka na počátku 90. let v ČR stála před útlumem, to byl jasný fakt.

A teď se k tomu rodily nápady: Jedni říkali, že je potřeba to víc umělcovat, jinými slovy, že uděláme umělou cenu, aby se kravičky udržely. Jiní říkali: „Ne, umělcování končí, tak to nepůjde. Musíme vytvořit podmínky, kde se zemědělci budou lépe otáčet, vzniknou nové druhy hospodaření, ubude pracovních sil, mléko bude levnější. A v parlamentu proti sobě stáli představitelé těchto názorů, a hádali se tam. Nebylo to příjemný.

V roce 1990 jsem tam chodil jako poradce jedné skupiny, a nakonec z toho vznikly zákony, které nebyly jednobarevné. Nebylo to tak, že jedna forma úplně vyhrála, ale vznikly kompromisy.

A jak je to teď? Ale ještě řeknu, že když jste řekl jméno nějakého poslance, nebo politika, tak jste skoro u každého věděl, co chce, věděl jste, že tento říká „subvence“, a tamten říká „volný trh“. Zkuste si dnes položit otázku, u kolika z 200 poslanců, asi nedáme jména, dokážeme říct, co chtějí, co je jejich nosná myšlenka, s čím přicházejí? Říkají: „Uděláme to takhle“. Nechci být zlý, ale bude to pět, nebo sedm?

Luděk: Možná deset.

Vlastimil Tlustý: Maximálně. Jinými slovy, zmizela témata. Bitva o témata zmizela.

Lidé, kteří odmítají přírodní zákony, logiku, přírodní zákony, majetek, a své pohlaví, volí divné politické strany, které mají divné nápady

Luděk: Někteří politologové říkají, že politické strany časem degradují, podprůměrný se spojí s průměrnými, a tak v podstatě zařiznou ty, kteří by byli nadprůměrní. Není to tak, že v té době byl prostor, aby vynikli lidé, kteří skutečně měli něco, s čím přicházeli, a věděli, jak to řešit, a oproti tomu je tam teď jenom podprůměr a průměr?

Vlastimil Tlustý: Bohužel to popisujete správně. Na vlastní kůži jsem zažil to, čemu pracovně říkám: Pomsta hvězdné pěchoty. Ano, podprůměrní s průměrnými vyhlásili svatou válku těm, kteří něco reprezentovali, a v podstatě ve všech politických stranách byli odstraněni nositelé nápadů, a zvítězilo chování při zdi: Radši nebudeme nic říkat, neříkám tak, ani tak, a na moje slova dojde. Nositelé tohoto přístupu k politice dnes dominují, a už se to dostalo tak daleko, že jednotlivé poslanecké kluby mají itinerář, kde je napsáno dopředu 500 hlasování.

Luděk: A kdo jak bude hlasovat.

Vlastimil Tlustý: Každý člen má napsáno: Pozměňovací návrh číslo 2., uzákonit číslo 15. Ano. Proč? Nevíme.

Luděk: Předtím je to tedy bylo vždycky tak, že všechny nápady a inovace se rodily z diskuse, vření a kotlíku. A existuje v politice naopak něco, co zůstalo stejné?

Vlastimil Tlustý: Dokonce se to posílilo: Když nemůžete někoho porazit argumentem, když nemáte

návrh ve věcné argumentaci, tak je nejlepší najmout PR agenturu, která vyštourá, že když dotyčnému politikovi bylo 18 let, tak se nechoval zrovna správně ke své tehdejší partnerce, a zlikviduje ho jednou provždy, a vůbec se nemusíte starat o nějaké jeho nápady.

Luděk: A co považujete za nejnebezpečnější trendy současné politiky? Kde je největší nebezpečí?

Vlastimil Tlustý: Největší nebezpečí? Teď se mi vybavuje výrok jedné mladé dívky, když jí maminka říkala, že si něco nemůže koupit. A dívka říkala: „Vždyť tamhle je bankomat?“ A toto je nejnebezpečnější, že se zejména mladá generace odtrhuje od reality. Tento příklad ukazuje, že tato holčička vůbec netuší, jak se bankomat plní, a že maminka nedokázala vytvořit dostatečnou rezervu, a tak to nevyřeší tím, že jí bankomat vytiskne peníze. Já bych to nazval vymírání selského rozumu. A vidíte to na každém kroku. Nebudu všechny tyto blbosti vyjmenovávat, ale toto vše je popírání přírody, někteří by mohl říct, že je to popírání Pána Boha, ale v tom nevidím žádný rozdíl.

Uvedu příklad: Když nezasejete, tak nesklízíte. Když nenaplníte bankomat, tak nic nevyberete. Ale tady přece kolem nás strašně rychle přibývá lidi, kteří říkají: Mě vůbec nezajímá, kdo tady seje, já mám taky nárok. Tamhle kvete mák, jdeme si nasekat. To je vzpoura proti selskému rozumu, proti přírodě. Nebo je teď moderní tato vzpoura: „Je mi jedno, jakým pohlavím mě vybavila příroda, nebo Pán Bůh. Je mi to jedno, já se něčím cítím, tak tím jsem. Tak, co mi tady vypravíte? Já se odmítám někde zařadit, já se cítím jinak.“ Tyto trendy jsem souhrnně nazval jako blbnutí. A to je to nejnebezpečnější, co probíhá.

Je to zjevně součást vysoké úrovně: Máme se dobře, tak blbneme. Tedy já ne, ale spousta lidí blbne. Jakmile roste podíl těchto lidí, kteří odmítají přírodní zákony a logiku, tak se nedivme tomu, že volí divný politický strany – a že tyto divný politický strany mají divný nápady.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

[ZDROJ](#)